

Tjugosjunde söndagen under året 2023

Gud är alltid hoppfull. Han vill alltid tro gott om oss. Därför får vi aldrig göra honom besviken. Han brinner av kärlek till var och en av oss. Han hoppas att vi vill ta emot denna kärlek och besvara den genom ett liv i tjänst och överlåtelse åt honom. Paulus formulerar vad ett sådant liv kan innebära: ”Det som är sant, det som är upphöjt, rätt och rent, det som är värt att älska och akta, allt som kallas dygd och allt som förtjänar beröm, ta fasta på allt detta” (Fil 4:8). I Jesu liv och budskap får vi den undervisning vi behöver för att leva ett sådant liv. Gång på gång måste vi granska vårt sätt att leva för att se att vi verkligen lever på detta sätt, så att vi genom vårt liv kan vittna om att vi är Jesu lärjungar och vill dela med oss av hans kärlek till människor vi möter. Tänk om alla kristna kunde ta sin tro på allvar och finna sin stora och sanna glädje i att leva djupt förenade med Jesus och låta sig användas i hans tjänst. Det är en nåd att stilla bedja om. Det är en uppmaning till oss alla till omvändelse och bot. Vi kan alltid komma honom närmare och tjäna honom med större iver.

Samtidigt vet vi av egen erfarenhet – och av hela historien – att vi kristna ofta ger ett motvittnesbörd genom ett liv i synd och likgiltighet. Det är vi som genom vår synd korsfäster vår Herre på nytt och på nytt, säger den heliga Teresa av Avila. Till och med detta helgon insåg att hon måste omvända sig ännu mer till Jesus. Hon säger vid ett visst tillfälle att hon själv var världens största synderska. Det är naturligtvis en from överdrift, men hon insåg vilken smärta det är att ännu inte vara helt omvänd och helt fri från allt vad synd och brist heter. Hela vårt liv måste präglas av längtan efter en djupare omvändelse och större helgelse. ”Din kärlek övergår allt vad vi kan kräva eller önska”, så bad vi i dagens kollektbön. Vi kan alltid växa in allt djupare i denna kärlek och förvandlas till en allt större Kristus-likhet. Det finns ingen gräns för hur nära vi kan komma Gud och hur mycket vi kan förvandlas genom den heliggörande nåden.

Det är därför vi börjar varje mässa med att bekänna vår synd: ”jag har syndat i tankar, ord, gärningar och underlåtelser”. Detta måste varje helgon bekänna. Vi får också bekänna det i de andras namn. Så många kristna har inte insett sitt behov av omvändelse och ger ett motvittnesbörd genom sitt sätt att leva. Samtidigt vet vi att Gud i sin gränslösa barmhärtighet längtar efter att få förlåta varje syndare och ge honom en ny möjlighet att börja om i nådens ständigt nya liv. Gud ger inte upp hoppet om någon enda människa.

Dagens evangelium om jordägaren som ända in i det sista hoppades på att hans arrendatorer skulle visa godhet och medlidande kan lära oss något väsentligt om djupet och vidden av Guds tilltro till oss människor. Han vill upptäcka det minsta lilla goda som kan finnas i en förstockad och grym människa. Han älskar varje

människa så innerligt att han liksom inte kan tro henne om något ont. Jordägaren i dagens evangelium som hade skickat sina tjänare till arrendatorerna, som bara slagit ihjäl dem alla, skickade till sist sin son. Han trodde ända in i det sista att de skulle visa honom respekt och välvilja. Han kunde inte tro att de var så grymma att de skulle döda också honom. ”Till sist skickade han sin son” (Matt 21:37).

Det gjorde också vår himmelske Fader. Och det fortsätter han att göra. Han kan inte förlika sig med tanken på att någon enda – hur fördärvad och förtappad han än må vara – kan avvisa honom och vägra att ta emot honom. Tänk om vi kunde förmedla detta budskap till alla de barn och unga som nu skjuter ihjäl varandra utan att visa minsta medkänsla eller öppenhet för de andra. Gång på gång måste vi då i deras ställa öppna vårt hjärta på vid gavel för Guds barmhärtighet, så att vi i vårt liv kan vittna om den förlåtelse och nåd vi själva har fått ta emot.

Gång på gång ser vi hur människor vänder sig bort från Gud. Profeten Jesaja tecknar en tidlös bild av människans synd och bortvändhet från Gud: ”när han väntade laglydnad, så fann han lagbrott, och när han väntade rättfärdighet, fann han skriande orättfärdighet” (Jes 5:7). Historien upprepar sig ständigt. Hela Israels folks historia är full av syndafall och orättfärdighet. Hela vår kristna historia likaså. Gång på gång blir vi påmind om detta. Som kristna lider vi naturligtvis när vi hör om präster som begår övergrepp och om allt annat ont som kristna gör sig skyldiga till. Samtidigt får vi inte fastna i uppgivenhet eller missmod utan tvärtom göra allt vad vi kan för att omvända oss själva till ett allt trognare liv i Jesu ständiga närvaro och efterföljelse. Vi kan aldrig omvända någon annan än oss själva. Men om vi verkligen på allvar omvänder oss, då kan det väcka eftertanke och få någon annan att begrunda sitt eget liv och ta ett steg på omvändelsens liv.

Det är så lätt att bara bli skandaliserad och upprörd när vi ser hur synd och skuld nästlar sig in i kyrkans liv. Men det borde i stället vara en varningsklocka som väcker oss till liv, till ett djupare andligt liv, i obrottslig trohet till Guds heliga lag och bud, till trogen efterföljelse av Jesus. Vi måste dagligen omvända oss och sätta all vår lit till Guds barmhärtighet och vilja att förlåta oss arma syndare.

”Omslut oss med din barmhärtighet, förlåt oss allt som tynger samvetet, och ge oss också det vi inte vågar be om”. Så bad vi i dagens kollektbön. Jag har alltid undrat vad det är vi inte vågar be om? En som visste vad detta innebar var den heliga Thérèse av Jesusbarnet som vågade be Gud att omvända och rädda de största syndarna som den grymme barnamördaren Pranzini. Jag har mött människor som har sett sin kallelse att just be för historiens värsta bödlar och mångmördare. Vi kan också lära oss att be på detta sätt, när vi väl börjat ana något om den gränslösa barmhärtighet som fick Fadern att offra sin ende Son för oss och vår frälsning. Gud kan inte ge upp hoppet om någon människa.

